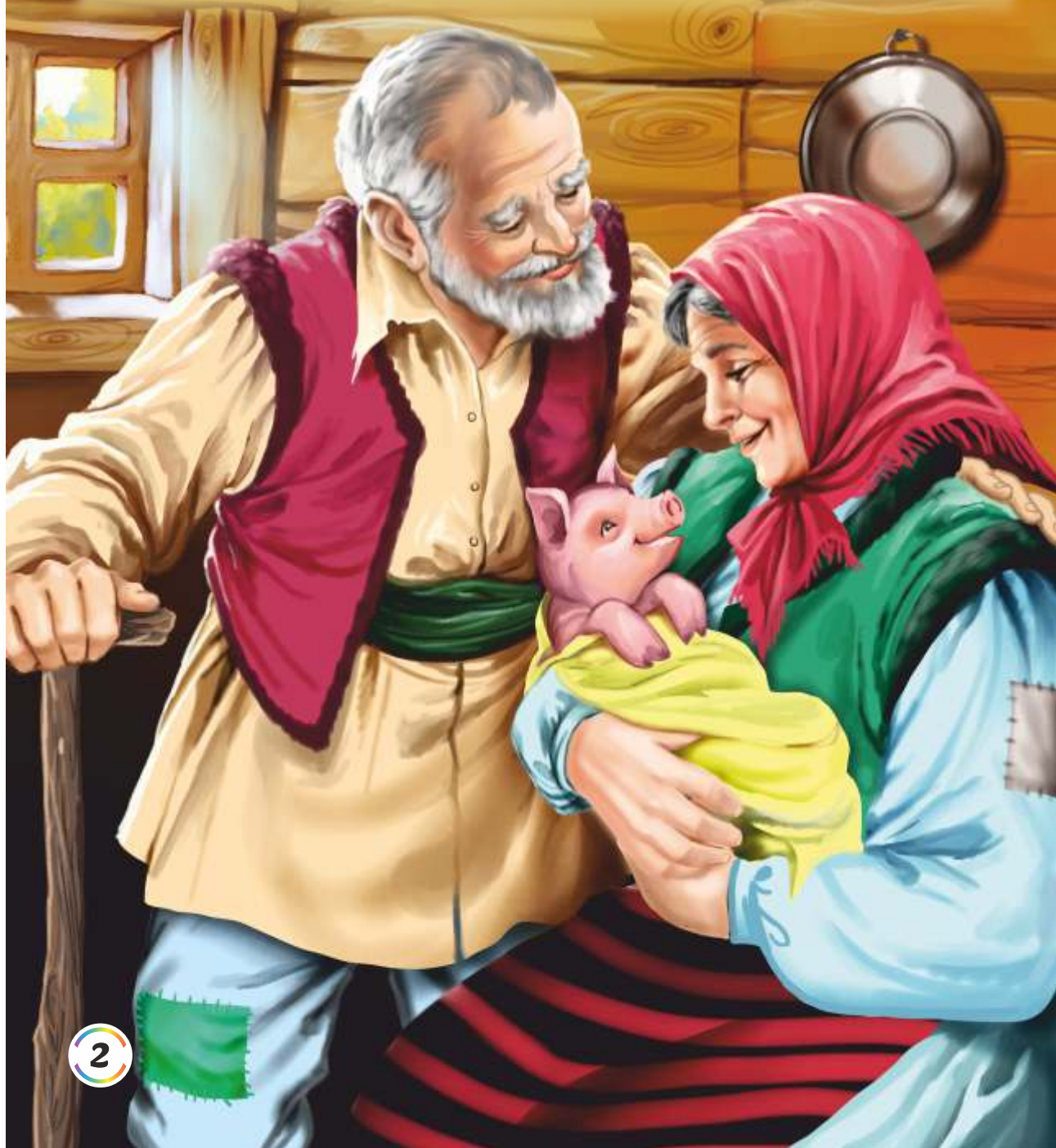

AU FOST ODATĂ O BABĂ ȘI UN MOȘNEAG, TRIȘTI CA VREMEA REA DIN CAUZĂ CĂ NU AVEAU COPII. LA SFATUL BABEI, ÎNTR-O ZI, MOȘNEAGUL A PLECAT ÎN CĂUTAREA UNEI FĂPTURI. PRIMA VIETATE CARE-I VA IEȘI ÎN CALE, O VA LUA ACASĂ ȘI O VOR CREȘTE CA PE COPILUL LOR. MERGÂND EL TOT ÎNAINTE, A DAT PESTE O SCROAFĂ CU PURCEI. MOȘNEAGUL L-A PRINS IUTE PE CEL MAI SLĂBUȚ, L-A BĂGAT ÎN TRAIȘTĂ, APOI A PORNIT CU EL SPRE CASĂ.

– SLAVĂ ȚIE, DOAMNE! POT SĂ DUC BABEL MELE O MÂNGÂIERE! A ZIS, PLIN DE BUCURIE, MOȘNEAGUL.

CUM A AJUNS MOȘNEAGUL ACASĂ, A STRIGAT:

– BĂBUȘCĂĂ, UITĂ CE ODOR ȚI-AM ADUS!

DE ÎNDATĂ CE A VĂZUT BABA CE ÎI ADUSESE, CU

BUCURIE A LUAT PURCELUL ȘI L-A SCĂLDAT, APOI I-A DAT SĂ MĂNÂNCE. ȘI, CU TĂRÂȚE, CU COJIȚE, PURCELUL A CRESCUT.

BABA NU ȘTIA CE SĂ MAI FACĂ DE BUCURIE CĂ ARE UN BĂIAT

– AȘA DE FRUMOS!

